

ANUL II No. 1--2

1933

Ianuarie—Februarie

INMUGURI

Revistă Literară-Artistică-Socială

Pe Stănișoara

REDACTOR:
MIHAIL HAVRIȘ
FĂLTICENI

Prețul 4 lei

„IN MUGURI“

REVISTĂ

LITERARĂ — ȘTIINȚIFICĂ — ARTISTICĂ — SOCIALĂ
:-: APARE LUNAR :-:

Abonamentul: 60 de lei pe un an, 30 de lei pe jumătate de an și 20 lei pe 3 luni.

Cărți și reviste* primite la redacție:

Preistoria: Viața omului primitiv în vechiul ținut al Sucevei	<i>Prof. V. Ciurea</i>
Acum	<i>de J. Krishnamarti</i>
Viața eliberată	" " "
Cărarea	" " "
Pe marginea cărților Creangă	<i>de Leca Morariu</i>
Ecouri din Paradis	<i>de C. Tanase Teya</i>
Omul de ispravă	<i>Pr. Const. Gr. Chirica</i>
Cugetări și poeme în proză	<i>de Ioan Longhin Neculau</i>
Lăcrămioarele Pădurii	<i>de N. Preutescu</i>
Buletinul stelei, anul IV No. 1-2 1933	București
Glasul nostru anul II No. 26-27 com.	Băsești Fălciu
Glas Tânăr anul 1 No. 8 R.	Sarat
Lumina anul 3 Nr. 1	Costești Tutova
Muguri noi anul 1 Nr. 3	Oradea
Orientări anul II Nr. 1	Moinești
O lume nouă Anul 1 Nr. 2—3	
Pegas anul 2 Nr. 4	București
Documente răzăsești anul 1 Nr. 4	Bârlad
Moldova Literară anul VI Nr. 11—12	Mihăileni
Gong Anul 1 Nr. 2	București
Curierul Anul 1 Nr. 2	Roman

*Se va continua recenzarea în numărul viitor.

In pragul anului al doilea.

Trăim astăzi emoția primei aniversări.

Un an!... Este puțin, nici n'ar trebui luat în seamă, dar greutățile pe care le-am întâmpinat ne fac să prețuim fiecare moment.

Dacă am ajuns aici este fiindcă am avut încredere în viitor; ne-am dat seama că muncim pentru a acoperi o lacună în viața culturală a orașului nostru.

„Inmuguriri“ are mândria de a fi înaugurat un început. În orașul nostru nu era o revistă literară. Manifestările literare locale nu puteau fi cunoscute decât prin revistele din capitală sau prin revistele altor centre din țară. Ziarele locale, care uneori publicau și literatură, cât de puțină, în timpul din urmă nu mai publicau nimic; deveniseră buletinul extractelor de vânzare sau al informațiilor sterpe și fără de folos.

N'am vrea să atingem nici o susceptibilitate. Nu deschidem polemici. Dacă ni s'ar răspunde la aceste rânduri, le-am primi răspunsul cu indiferență; am judecat bine cea-ce-am spus și nu mai avem nimic de adăogat sau de ratificat. Recunoască, îndefinitiv și conducătorii ziarelor locale, că dacă au publicat vre-odată și literatură, au făcut-o ca o concesie unor vechi colaboratori, care deveniseră colaboratori politici, numai pentru că simțiau nevoia să scrie și să publice. În acest mod trebuiau să-și însușească o manieră gazetărească, care nu reușea decât să le aburească și bruma de veleități literare pe care le aveau.

De cele mai multe ori gazetăria nu se împacă cu literatura. Avem exemplu pe domnii corespondenți din orașul nostru, care cred că între a fi literat și a fi gazetar nu este nici o diferență: acelaș lucru între a fi ziarist și a fi corespondent.

„Inmuguriri“ a căutat să schimbe o situație învechită și regretabilă. Apărând prin entuziasmul sincer și modest al unor tineri fără pretenții, acum când facem pasul peste pragul care neduce în anul al doilea al apariției, ne oprim o clipă ca să aruncăm o privire în urmă.

Revista noastră satisface o necesitate. S'a putut constata lucrul acesta dela apariția primelor numere, prin bogăția de material care s'a primit dela tinerii scriitori — începători din orașul nostru cât și din toată țara.

S'au scris despre revista noastră recenzii impresionante. Am fost de mulți înțeleși ; am fost și de mulți bârșiți. Moralul nostru a ieșit însă de-aici ridicat.

Am căutat pe-cât am putut să reamintim figuri uitate, și-am sărbătorit activități și oameni. Ne vom urma drumul abea schițat în anul trecut, și pe care acum voim să-l conturăm definitiv. Nu vom uita nici pe unul dintre acei concetățeni ai noștri care-au însemnat ceva în cultura românească sau chiar numai în manifestările de or'ce natură a acestui oraș.

Voim să evoluăm, să ne ridicăm.

Pentru aceasta nu este de-ajuns, numai entuziasmul și bună-voința noastră. Ajutorul și indemnul moral al celor mai mulți l-am avut. Pân'acum n'am cerut la nimeni nici măcar dreptul nostru. Am adunat franc cu franc pentruca s'apară revista. Domnii abonați s'au încăpăținat să ne trimită abonamentul Poate și-au închipuit că apărem și noi prin subvenții politice sau particulare. Nu ! Dacă a crezut cineva astfel să nu mai creadă, dar să creadă în schimb la greutățile noastre, la desnădejdea ce ne-ar lovi dacă ne-am vedea într'o zi amenințați să nu mai putem apărea.

Acțiunile frumoase și demne de încurajat sunt rare în aceste vremuri de răsturnare a valorilor și de decădere morală.

Suntem sinceri ; n'avem în noi decât gândul frumosului și-al binelui.

„Inmuguririle“ pășind peste pragul anului al doilea nu are în față decât un cuvânt : „Inainte“ . . .

Inmuguriri

AUREL GROSSU

Poezia d-lui A. Grossu se caracterizează printr'un suflu de viață nouă : multă lumină, multă gingășie și totuși o întreagă gamă de profruzimi melancolice . . .

Redacția

TRISTEȚE

Se destramă'n toamnă

Pe grădina sumbră

Noaptea = ghem de umbră =

Ce tristețe, Doamnă !

Tot ce-i fu podoabă,

Ăurul, lumina

I-au furat. Grădina i

Goulă ca o roabă.

Ploaia cade'n ropot —

Plăns, ce întristează —

Sufletu' noptează ;

Ramuri bat din clopot.

VIRGIL TEMPEANU

Colaborarea D-lui Prof. V. Tempeanu ne onorează într'un mod deosebit. Priceput traducător din limba germană, autor al mai multor lucrări originale de literatură și pedagogie, fiecare rând al D-sale poartă pecetea unei eleganțe petroniene.

Este omul adevărului, care ne luminează, întotdeauna, gândul.

Redacția

Fenomenul literar și indicele social.

Tendențele nelămurite ale unui popor se manifestă, de sigur, mai sincer de cât prin oricare alt fel, prin literatura sa. În acest domeniu nu există constrângere, ca în manifestările politice, bunăoară, nici prea mare influență străină. Desigur că poezia poporană este expresia cea mai spontană a sufletului poporului.

Și literatura cultă cu răsunet în popor, indică într'un anumit moment, o stare de spirit deosebită. (Eminescu, Alecsandri, Iosif). Revistele literare însă, cele cari au prins rădăcini, cari au trăit prin ele înșile, cari au creat curente, ogîndesc, desigur, tendințele și aspirațiile unei epoci, sunt organe vii prin cari sufletul unui popor se exprimă, prin ceace are el mai nobil. Când aceste tendințe au încetat, sau s'au schimbat, își încetează existența și fenomenul literar respectiv. [Cazul «Sămănătorului», al «Convorbirilor literare»].

În domeniul cultural se produce la noi un fenomen în aparență curios: toată viața artistică și mai ales literară se concentrează — atâta câtă e — în Capitală. De ce numesc fenomenul ciudat? Pentru că nu pare firesc. Să examinăm! Înainte de război aveam o descentralizare literară. Capitala și Iașii își disputau înfietatea la grațiile Muzelor. Se știe rolul pe care l-a jucat «Junimea» în viața noastră sufletească. Revistele «Convorbiri literare» și «Viața Românească» au marcat, în evoluția noastră culturală, etape precise și hotărîtoare. Ele nu însemnau numai tiparnițe deosebite de București, ci aduceau specificul local moldovenesc, îndemnuri, îndrumări originale, preocupări în tot cazul diferite de acelea ale literaturii bucureștene. Nu tre-

buie uitată nici Craiova literară («Ramuri») care, la rândul-i, resfringe particularitatea viguroasă a acestei bucăți de pământ românesc. Aveam o adevărată descentralizare literară și nu totdeauna (afară, de pildă, de acțiunea «sămănătoristă») Capitala dădea tonul.

Fenomenul literar indica descentralizarea și în alte domenii, dar oamenii de stat nu au ținut seamă de această indicație. Vine Intregirea. În domeniul politic partidele s'au înțeles imediat: descentralizare administrativă.

Aceasta era socotită drept forma cea mai firească, în legătură cu mentalitățile, diferite, imprimate de înrăuirile streine, sub care stătuseră provinciile românești. Părea greșală să li dai tuturora tiparul centralist administrativ. Descentralizarea, în acest moment, nu era cerută de nevoile adânci sufletești ale poporului. De aceea a eșuat lamentabil. S'a aplicat o lege; n'a prins. Un alt regim politic, menținând principiul, ca o necesitate inexorabilă, a modificat economia legii, crezând că aici stă racila. Se vede însă că nici așa nu-i bine, de vreme ce iar se lucrează la o reformă administrativă, tot pe baza principiului descentralizării. Dar se pare că ce era cu puțință înainte de Unire, nu se potrivește cu nevoile actuale sufletești, cel puțin în perioada de închegare sufletească, pe care o trăim. Provinciile s'au deprins — și încă prea repede — cu mentalitatea noastră, am zice bucureșteană. Se poate ca mai târziu să se realizeze și dezideratul descentralizării. Deocamdată literatura, care oglindește viața afectivă națională, ca un produs sufleteș natural, nestingherit de formule abstracte în manifestările ei, ne arată alt indice: tendința spre centralizare.

La noi, azi, nu-i cu puțință ceace e în Germania, bunăoară, ca orase mici să dea directive culturale, cari să se impună și Centrului. Dimpotrivă, după război, activitatea literară, câtă e, s'a concentrat la București. Tot aici s'au refugiat bătrânele reviste ieșene, cari se vede că nu mai au nici o afinitate cu mediul din care au răsărit, lașul încetând de a mai avea cuvântul hotărâtor în mersul literaturii. «Ramurile» și-au pierdut astăzi complect caracterul lor regional, devenind o revistă cu tendințe moderniste, iar celelalte organe literare nu au nimic din sufletul particular al regiunii din care au răsărit. Capitala a concentrat toată viața literară românească. Repet: ce apare aiurea, apare în spiritul Capitalei și cu destinația: Capitala.

Se pare că e o reacțiune firească aceasta După o descen-
 tralizare culturală în Regat (în epoca unei silnice centralizări
 administrative, întru cât Moldova cerea mereu să i se lase
 viață proprie, deci o descentralizare în toate privințele), ur-
 mează perioada de reacțiune: o puternică tendință spre unifi-
 care centralistă. Fenomenul literar indică, încă o dată, clar ca
 lumina zilei, politiciii românești indicele snfletului popular. Oa-
 menii de stat a doua oară n'au ținut seamă de această indicație.
 Rezultatul s'a văzut, Toate silințele împotriva acestei direcții au
 dat greș. Principii bune, experimentate îndelung aiurea, n'au
 prins la noi. Aplicate, au luat forme hibride. Avem o caricatură
 descentralizatoare care e un balast pentru buget, o împiedicare
 a mecanismului de stat, o mărire a haosului paperaseriei ro-
 mânești. Și, totuși, principiul e minunat. Dar, la noi, nu i-a ve-
 nit momentul sufletesc prielnic aplicării. Ne-o spune clar fenom-
 enul literar. După acțiune - reacțiune și apoi compromisul.

Și oamenii de stat vor trebui, vrând-nevrând, să țină seamă
 de ce spune, așa de clar, sufletul poporului pe care vor să-l
 cârmuiască, căci altfel experiențele sociale, de dragul unor
 principiii frumoase, pot costa prea scump, stingherind, în cazul
 cel mai bun, mersul normal al vieții acelu popor.

Prof. Virgil Tempeanu

A. G. DELAFĂNTĂNELE

*Cântând răsvrătirea sau pacea, sgomotul sau
 liniștea. D-l A. G. Delafântănele rămâne același
 poet al tristefelor nedefinite cât și al fericirilor
 apocaliptice . . .*

Răsvrătire

Nu mă ridic în contra Ta, Stăpâne, Pentrucă m'ai plămădit din lut, Ci pentrucă mi-ai dat porniri păgâne, Cu gânduri de păcat, în suflet slăt.	Nu-ți mulțumesc, că nu mi-ai dat nimic Ca să rămâie vremea viitoare Căci eu cobor în loc să mă ridic Și blestem tot, ce e curat sub soare.
Ce-am folosit că m'am rugat o viață Să mă deslegi din lacrimi și din vină, Când m'ai lăsat pe drumuri ce înghițată. Speranțele . . . și visele le'ntină ?	De văd un om care se roagă, rād ; Și-un clopot când a sărbătoare sună, Mă face mai sălbatec și mai hād, Cu inima mai grea ca o furtună.

De-aceia Doamne, Tu să nu aștepti
 Să mă re'ntorc din drumul meu păgân
 În casa Ta, în casa celor drepti
 Dacă am fost, păcat am să rămân.

A. G. Delafântănele

ȚIE REGE

Noi, întreg poporul
 Ție aducem
 Prinose de iubire
 Și-l rugăm pe Domnul
 Ani mulți să te ție
 Stăpân pe ogorul —
 Sfântă moștenire —

Înălțăm cântare
 Celui Mare, Sfânt
 Pentru - a Sa dreptate
 Pentru a-l său dar;
 Să fii plin de har,
 Mari a Tale fapte,
 Drept al Tău cuvânt.

M. H. Delabaia

MARIN DUMBRĂVĂ

Scrisul D-lui Dumbravă e nuanța unui ferm și fervent caracter patriotic. Seninătatea gândurilor sale pașnice . . . ce a surprins-o în aplecarea sa pe marginea sufletului de român, nu poate decât să-i atragă admirație.

Gânduri creștinești . . .

„Și pe pământ pace
 „Între oameni bună învoire“

Cu tot puhoiul de greutate ce le-am întâmpinat, s'a scurs și anul 1932. A trecut . . . și intrând în alt an nou, l-am înșirât — ca și pe ceilalți trecuți — , pe ghemul cel cu fir de aur, ce va fi tors în ritmul vremii, așa cum în copilărie, ne povestea bunica în ierni viforoase, la gura sobei, ca să ne poată adormi, în neantul, în mirajul frumosului basm bătrânesc. O dâră s'a prelins și conturat îndeajuns pentru a se mai putea șterge în ceilalți ani ce vor urma.

Ce dureros este ! . . .

Să sperăm că acest an nou să fie un an de pace pe pământ, între oameni bună învoire și belșug.

Ar mai trebui ca acest an nou să devie un an al pocăinții, și al biruinții. An al pocăinții, pentru toți acei ce mai surâd și mint fără osândă, cu perversitate, acest vulg tâmpit de nevoii de mizerii, de neajunsuri. Pentru ei totul. Poporul plutește în lipsuri și e gol. Pentru el, va fi acest an: anul biruinții.

Ajunge ! Este de-ajuns .. haosul și dezordinea celor 15 ani. Dacă acestea sunt urmările războiului, atunci, mai mult să

ne gândim la pace. Un autocontrol al conștiinței celor luminați, cumiinți și cu dragoste de țară și neam, se impune azi, mai mult ca ori când, pentru a putea ajunge la soluții binefăcătoare.

O viață în pace, coboară în om mulțumiri . . ce-l fac fericit.

În suflete să coboare pacea credinții și lesne ne vom mântui. Să dispară imoralitate. Ce frumos spune David în Psalmul 132: „Iată, acu ce este mai bine, și ce este mai frumos decât a locui frații împreună“. Și înțeleptul Sirah spune: „În trei locuri am aflat plăcerea și frumusețea care sunt plăcute lui D-zeu și oamenilor — în unirea de frați, pacea către vecini, și femeia cu bărbatul având între ei dragoste“. Acolo se va coborâ binecuvântarea Domnului unde este deplină pace, bună înțelegere. Legea dată de Isus Hristos, nu este întemeiată oare pe partea cea mai însemnată a firei omenești: pe dragoste, adică pe iubirea de D-zeu și de aproapele.

Această comoară mare și sfântă dată prin testamentul lui Isus, creștinilor — „fiilor, pacea mea o dau vouă“, — trebuie în acest timp luată mai mult în seamă. Văpaia urâciunii . . , arzând în lăuntru nostru se va stinge și alta mai curată se va aprinde. Isuse, schimbă inimile noastre.

Suflă peste noi Duhul tău sfânt — Duhul păcii! „Inimă curată zidesc întru mine Dumnezeu“ (psalm 50).

Fă Doamne să fim făcători de pace . . . și atunci vom putea fi adevărații fii ai bisericii a cărui cap ești și deci părtași ai Împărăției Tale!

Prin muncă, cinste și credință ce toți cei dornici de bine ne-am impus, trăim credința fermă că, zorii acestor zile bune „cu pace pe pământ și între oameni bună învoire“ nu par a întârzia și ni se vor arăta . . . căci mare este puterea Tatălui Ceresc.

Epigramă

D-lui T. Tatos, autorul volumului „O femeie și o picătură de întuneric“.

*Când am cetit volumul dumitale
Îți spun, - și să mă crezi - că am rămas învins,
Căci „picătura de întuneric“ s'a infins
Pe'ntregul câmp al emisferei cerebrale,
Încât de-o nesfârșită noapte-am fost cuprins.*

Mihail Șerban

LT. - COLONEL P. C. ȘEICĂRESCU

Scrisul D-lui Lt. - Colonel Petru Șeicărescu e izvorul nesecat al unui sentiment adânc de iubire de patrie, de adevăr, de dreptate, de lumină. Fiecare rând al D-sale poartă pecetea unui naționalism curat și puternic, care ori cum, te predispune adevăratelor simțiri românești ce clocotesc în ori ce român.

Un om al datoriei, al patriei, e și al adevărului și culturii căci, după cum zice D-sa „Trebuie să existe o conlucrare armonică între armata țării și toate celelalte clase sociale.”

D-sa — cel puțin — în acest oraș, a cimentat această legătură și conlucrare prin voință și dragoste ce a avut față de țară și poporul român. Colaborarea D-lui Lt.-Colonel P. Șeicărescu ne onorează într'un mod deosebit.

Bucureștii, ziaristica provincială, și șezătorile culturale.

Cu sinceritate trebuie să recunoaștem că Bucureștii tratează pe gazetarii provinciali, cu multă legeritate și aproape completă indiferență între alte cauze și din lipsa de informații și legătură cu Capitala.

Sunt gazetarii din provincie oameni de talent și de suflet, a căror presă nu se deosebește de cea de Capitală decât ca tiraj, condițiuni tehnice și variație de materie. Talentul e același pretutindeni, dar forța covârșitoare a presei e prezentată atât în cele 2-4 pagini ce apar săptămânal, ca și în cele 8-12 pagini zilnice a celor din capitală. Dar nepăsarea față de ziaristica provincială o vedem chiar și în orașele de provincie, ținând seama de mentalitatea de sfidare, cu care în majoritatea cazurilor e înconjurată presa în provincie de către unii „titrați” ca și de către „opinia” vreunui domn burtă-verde sau „de a lor ai noștrii” procopsiți, stâlpi de cafenele, sau a unor semidocti cu fumuri și parale, incapabili, de a putea vreodată stiliza un gând.

Cât desgust îți produce când îi auzi exclamând stereotip «Ce presă poate fi în provincie... Și ce poate să facă fițuica aia scrisă de toți chemații și nechemații... Pe astfel de sărmani ignoranți îi compătimim, neștiind valoarea imensă a unei presei de provincie, pusă în general în serviciul binelui obștesc. Dar din prea frumosul rol al gazetei de provincie, nu reamintesc de cât fugitiv în acest articol, care e rolul presei ca mijloc de propagandă națională.

În lupta pentru progres și civilizație, șezătorile culturale, ca și conferințele sunt fără a exagera, activitatea de mare im-

portanță. Semănătorii de cultură, răspândesc lumina atât de mult dorită în pături din ce în ce mai largi. Nu numai tineretul găsește în ceasurile acelea frumoase, o hrană sufletească pe care e firesc s'o dorească, dar și mai mulți dintre cei care au un suficient bagaj cultural. E de observat, că șezătorile în provincie au un avânt mai mult sau mai puțin puternic, după cum colaborarea dintre autorități e mai sinceră, mai armonioasă. Bogatul program al șezătorilor în general arată reala grijă de răspândirea luminei în masele poporului român și a profunde și nobile iubiri de neam.

Mult popor și în general tineret vin cu drag la aceste șezători ca să asculte pe aceia, care dau din roadele minții lor, sfaturi cuminți și învățăminte și celor ce n'au avut posibilitatea de a le aduna.

Din nefericire însă, sunt mulți care n'au posibilitatea de a asista la astfel de satisfacțiuni frumoase și atunci singurul mijloc pentru ei de a afla cunoștinți sufletești nu le rămâne decât presa, care pentru orașul și județul unde ea funcționează este de un ajutor netăgăduit.

Se cuvine ca, cu toți să fim mai atenți față cu presa noastră provincială, căci cămașa e mai aproape de corp și apoi să îmbrățișăm ziare de alte centre.

Bine înțeles, vorbesc numai de presa care simte românește, care este pusă numai în serviciul binelui neamului românesc.

Nu trebuie să încurajăm presa subversivă, pusă numai în a fi simpatică la comanda diferitelor «personagii» și care roade temeliile existenței însuși ale statului.

O astfel de presă se compromite ea însuși prin astfel de mijloace încă dela nașterea ei. Ce bine ar fi dacă munca pentru binele Țării a adevăraților apostoli ai neamului ar fi cunoscută la centru ; dacă între capitală și provincie s'ar naște acea legătură sufletească atât de necesară mai ales în timpurile actuale, făcând astfel să dispară acele păreri centrifugale asupra presei provinciale, care alimentează entuziasmul pentru cultură, care se zbate a menține ordinea, bună armonie între clasele sociale, între sate și orașe etc.

Această legătură așteptăm s'o facă gazetarii provincialiști stabiliți ulterior în Capitală și care ar putea da presei provinciale importanța colegială care o merită.

Lt.-Colonel P. C. Șeicărescu

C. GUTTER

Umor bogat, spirit fin și multă voioșie, caracterizează scrisul D-lui Avocat C. Gutter.

Popa Gheorghe din Brașov

Popa Gheorghe din Brașov, om de 80 ani, cu barba albă, cu spatele încovoiat de vremuri, dar cu cinste multă în satul lui, după îndemnul cucoanei Preutesei Ruxanda, care-l cicălea de ani de zile, face și trimete o jalbă la împăratul Austriei (asta s'a întâmplat înainte de război) prin care cere să fie făcut Protopop față cu preoția lui de 60 ani, cu dragostea ce a însuflat enoriașilor și cu buna cinste și credință de care s'a călăuzit în acest lung șir de ani.

În scurt timp primește înapoi cererea cu încheerea următoare pusă pe ea de marele împărat: „Petiționarul să se prezinte grabnic la palatul meu și dacă-mi va răspunde la trei întrebări, îl voi face Protopop”, iscălit „Franț Iosef.” Cum primi Popa Gheorghe acest ordin, să-l apuce dambლა, nu alta: vai de mine! ce mă fac eu acum! ce mi-ai făcut mă Preteasă! mai băgat în foc! nici nu știu unde e Viena, nici nu știu ce-i aceia împărat; și apot cine știe ce mă va întreba și nu oi putea răspunde; mă mai fac și de batjocură la bătrânețe și poate mănânc și o batae. M'a pus necuratul să fac nenorocita cea de jalbă!

Cum era necăjit peste măsură iaca intră în odaie dascălul Vasile.

— Dar ce e părinte? ce ești așa supărat și fără voe bună?

— Uite bre dascăle ce am pățit; și-i dă ordinul împărăției mai mult mort de supărare și grijă.

— Ei taică părinte! nu te mai supăra atâta! nu-ți mai face sânge rău, că te scap eu de încurcătură. Dă-mi potcapul și giubeaua și mă duc eu la Viena, la împărat. N-ai nici o grijă, că m-oi pricepe eu ce să-i răspund iar dacă o fi vorba de batae, oi mânca-o eu în locul Sfinției Tale.

Zis și făcut. Dascălul Vasile îmbrăcat cu hainele și potcapul popei din Brașov se prezintă la palatul împăratului din Viena, unde e și primit imediat. Împăratul, înconjurat de sfetnici, îl ia cam de sus.

— „D-ta ești Popa Gheorghe din Brașov?”

— „Da Maria Ta.”

— „Și vrei să te fac Protopop?”

— „Doresc Măria Ta.”

— „Bine, am să-ti îndeplinesc dorința, dacă mi-i răspunde la trei întrebări. Bagă de seamă însă că dacă nu-mi răspunzi cum trebuie, apoi nici popă nu mai ești” Întâia întrebare este asta: Unde răsare Soarele?

— „Pentru mine răsare la Brașov; iar pentru Măria Ta răsare la Viena răspunse dascălul Vasile.

— „Bun, zise împăratul; răspunsul e de om deștept. Să văd ce vei răspunde la a doua întrebare: Cât valorez Eu?”

— „Ei . . . hei, Măria Ta, începu dascălul Vasile scărpinându-se în cap.

Apoi Măria Ta care ai o așa mare Impărăție, atâtea castele, atâtea și atâtea moșii, atâta sumedenie de supuși cât să te valorez eu ?

„Eu, zise el, după puțină gândire, Te valorez la 29 coroane de argint

— „Cum ! răzni Impăratul ! 29 coroane de argint are pe zi cel din urmă servitor al meu și tu-mi dai mie acest preț ? Ești nebun ? Și cu asemenea răspuns nechibzuit vrei să te fac Protopop ?

— „Stai Măria Ta, zise dascălul Vasile, nu te supăra și dă-mi voie să-mi lămuresc răspunsul. Cel mai mare Imparat din lume a fost Isus Hristos și a fost vândut cu 30 de arginți ; apoi Măriei Tale nu-i pot da de cât cel mult 29.

— „Bravo ! zise atunci Impăratul. Ești foarte deștept. Răspunsul tău e minunat. Acuma dacă-mi răspunzi tot așa isteț și la a treia întrebare te fac Protopop de Brașov chiar de astăzi. Ce gândesc eu acum ?

— „Foarte ușor de răspuns Măria Ta, spuse dascălul Vasile: Măria Ta gândești acum că vorbești cu Popa Gheorghe din Brașov, dar nu e adevărat. Vorbești cu dascălul Vasile.

La acest răspuns Imparatul iscăli îndată ordinul prin care Popa Gheorghe din Brașov a fost numit protopop, iar dascălul Vasile prin același ordin numit secretar al Protopopiei.

C. GUTTER

AL. MOZIRER

D-l A. Mozirer, autorul acestei bucăți ; se arată ca un profund cunoscător al unei clase funcționărești din care face parte. Prin scrisul său limpede și sincer, ne face cunoscut acei eroi telegrafişti care s'au sacrificat pentru semenii săi și cari totuși ne sunt atât de puțin cunoscuți.

TELEGRAFIȘTI - EROI

După cum telegraful este nervul principal fără care progresul lumii ar stagna, tot așa telegrafistul este acela, căruia de multe ori i se încredințează viața a mii de suflete și care cu prețul vieții sale, în timpul marilor catastrofe rămâne neclintit până'n ultima clipă la postul de care-l leagă datoria, cerând ajutorul lumii exterioare și dând posibilitatea astfel celor din jurul lui să se salveze.

A te sacrifica pe tine pentru aproapele tău, a-ți face datoria în mod dezinteresat și până la ultima suflare a vieții tale, sunt sentimente sublime de cari telegrafistii totdeauna au fost pătrunși, sunt însușiri și calități superioare, cari i-au caracterizat totdeauna.

Cine n'a auzit despre acel „S. O. S.“, acel strigăt de disperare și cumplită desnădejde, cari anunță agonia a mii de suflete și imploră ajutor pentru ele. Mai în toate cazurile ajutorul vine la timp, pasagerii sunt salvați iar catastrofa nu aduce jertfe omenești, decât una singură : telegrafistul, care radiind până la sfârșit strigătul de ajutor, cade victima datoriei sale.

Exemple de sacrificiu de sine în analele telegrafiei s'ar găsi infinit de multe, majoritatea din ele însă rămân în întuneric.

Datoria noastră este să preaslăvim memoria acestor telegrafiști-eroi, cari cad în ghiarele morții, pentru a-i salva pe semenii lor.

O pildă vie de eroism este curajul cu care telegrafistul Philips, de pe vaporul «Titanic», inotând până la brâu în apa ce pătrunsese în cabina sa, dădea semnalele de alarmă, datorită cărora pasagerii au putut fi salvați și luați pe vaporul „Carpatia”. Ei au fost salvați, însă el s'a înecat odată cu vaporul.

Tot astfel, grație telegrafistului Biagi, au putut fi salvați partu din su-praveșuitorii expediției Nobile.

În timpul cutremurelor din Grecia și Bulgaria din zilele de 14 și 18 Aprilie 1928, telegrafistul din Filipopoli, ultima speranță a populației des-nădăduite, a fost acela care ținea la curent lumea din jur despre mersul ca-tastrofei, înlesnind operațiunile de salvare.

Și mulți telegrafiști-eroi au fost și vor mai fi dealungul veacurilor.

Memoria lor va rămâne neștersă, atât în mintea acelor cari își dato-resc viața sacrificiului lor, cât și într'a noastră cari le înțelegem și apreciem în justa valoare, spiritul de devotament și abnegațiune.

AL. MOZIRER

In cimitir

*Aseară, cu pași înceși m'am dus
În cimitir ; - cu gând și suflet în sus -
Spre un mormânt m'am îndreptat.
Carările și crucile is ninse*

*Cu mâinile ngehefate am căutat mormântul . . .
O stafie suflase și candela se stinse
M'am depărtat cu pașii, dar cu gândul
Spre-acel mormânt uifat.*

L. Zăvoiu

Amintiri despre Spiru C. Haret, Alex. Vlăhuță,

Gh. Coșbuc și Pictorul Neculai Grigorescu.

Eram în floarea vrâstei, în puterea idealismului și în focul aprins al dragostei de apostolat, ca învățător într'o înfundătură a munților noștri dela Valea Bistriței la Cojoci Kiri, când am avut fericirea de a avea ca Mini-stru al Școalelor pe acel părinte sufletesc al tuturor — acela ce ne-a iubit, ne-a încălzit sufletul, îndrumat și arătat calea apostolatului învățătoresc.

Era Spiru C. Haret, care a fost și a rămas nemuritor, ca un tip repre-zen-tativ din șiragul icoanelor Românismului, una din figurile alese ale isto-riei pedagogiei noastre, dela a cărui moarte s'au împlinit anul acesta 20 de ani.

Am fost fericit în această epocă de a mă adăpa dela izvorul de înțelepciune a aceluia ce a fost cu adevărat urmașul marelui poet Mihail Eminescu, A. Vlăhuță ca și a poetului ardelean Gh. Coșbuc... la acele frumoase cercuri culturale ce se țineau pe atunci cu atâta tragere de inimă.

De asemenea m'am simțit fericit de meritele pictorului N. Grigorescu, care a înălțat arta românească prin acele capo'd'operi... ce le lucra pe pânzile sale din Câmpina... cât și prin acele picturi murale — sfinți ce ne vorbesc — dela Sf-ta Mănăstire de măicuțe, Agapia.

Aducerile aminte mă copleșesc...

Și iată că într'o bună dimineață aud vestea, că dela Dorna ne sosește pe plută Ministru Spiru C. Haret.

Era în luna Mai, o zi frumoasă cu un soare abundent.

În loc de Haret sosesc în vama din Cojoci — vamă de plute — pictorul Grigorescu cu Alex. Vlăhuță, pe când scriea «România pitorească» M'au vizitat, mi-au mângâiat micii copilași dela școală ca și pe mine un tânăr rătăcit aici, în creerii munților și în pustii codrilor noștri, dar în mijlocul unor oameni simpli și cu sufletul neîntinat. Poetul Vlăhuță, a luat o notă de mine în carnetul său. Eu le-am mai vorbit despre portul ciobanilor depe aici făcându-i curios despre comanacul ciobanilor, ce l-au cerut dela Administrația moșiei Regale Broșteni când au poposit pe sară acolo. Comanacul e același depe vremea Dacilor și l-a dus la vre-un muzeu la București, unde va fi și astăzi în păstrare. Haret purta corespondență cu noi învățătorii și țin minte unul din sfaturile lui: «Activitatea extrașcolară a învățătorilor, nu se poate legifera ci ea va rămânea în totul liberă»...

În vara aceasta întâlnindu-mă în frumosul parc al băilor din Vatra Dornii cu părintele meu suftesc D-l Ioan Mitru fost director al vestitei școli normale «Vasile Lupu» din Iași — al cărui absolvent sunt din 1904. — între aitele am vorbit și de Spiru C Haret și cum l-a ajutat pe d-l I. Mitru de a făcut din această școală, o școală ideală în totul.

D-l Ioan Mitru, omul fost lui Ministru Haret astăzi inspector general din Ministerul Instrucțiunii, mi-a arătat dorința că ar fi nimerit lucru de a i se ridica și în fața școlii normale „Vasile Lupu” din Iași, un bust și de asemenea unul învățătorilor absolvenți ai acestei școle morți în războiul unității noastre naționale, — cerându-ne tot concursul nostru, ai foștilor lui elevi.

Am rugat mult pe D-l Inspector general Ioan Mitru a lua inițiativa D-sa, ca fost director al școlii normale și să alcătuiască comitetul din profesorii școlii normale și din frații noștri, învățătorii, asigurându-l tot odată de tot concursul nostru, — al învățătorilor eșiți din mâinile D-sale

Apoi am avut îndrăzneala să-mi arăt și eu propunerea mea pe care am crezut-o realizabilă în privința străngerii fondurilor bănești, într'un timp mai scurt spre a ne putea bucura și a avea parte de a vedea aveau aceste monumente și inaugurate.

Desigur că vor fi atunci clipe înălțătoare, când foștii absolvenți se vor întâlni cu părinții lor suftesci dela care vor lua o pildă vie viitorii lumi nători ai satelor. Iată și propunerea mea referitoare monumentului eroilor în

vățătorilor dela „Vasile Lupu”. Să se facă un tablou mic cu figura monumentului închipuind «Triumful libertății» o fecioară dusă într'un car de triumf purtat de 2 cai înaripați. Fecioara să aibă o mână ridicată ca și privirea ei spre cer; în cealaltă mână un toiag iar pe cap o coroană de stejar. Pe tablou să fie scrisă poezia «Triumful libertății» cea mai bună ..eșită la concurs.

Prețul să fie fixat de comitet.

Pentru monumentul lui Haret să se scoată un tablou cu o mică monografie și cu niște versuri.

Ambele tablouri să fie sculptate de Sculptorul V. Gheorghiuță. Deasemenea tot d-sa ca absolvent dela «Vasile Lupu» să sculpteze și monumentele.

Suntem în așteptarea formării comitetului și nădăjduim că cu toții vom fi și în acest senz la înălțimea ce ni se cuvine.

V. I. Vasiliu

Director al Școlaei «Unirea»
din Satul Cozânești Dorna

D-l V. Vasiliu, un inimos director de școală primară, absolvent al celor mai bune serii de învățători dela „Vasile Lupu”, prin scrisul său limpede impregnat în acele amintiri din timpul tinereții unui apostolat, ne desvăluie trecutul și încă mai mult, ne trâmbițează sincer, dorința de a-l respecta și astfel da mărturie vie și generațiilor viitoare. D-sa e un adorator al trecutului nostru.

— «Trecutul e o lampă, așezată în negura prezentului spre a lumina viitorul». —

Lamenais

Naționalitatea trebuie simțită cu inima și nu vorbită cu gura. ~ M. Eminescu

FOLKLOR

Cântec de joc la nuntă :

De trei ori pe lângă masă

Să iasă răul din casă ;

Să rămâie binele,

Să trăiască finerii ,

com. Bistricioara (Neamț)

Fruză verde de cicoare

Bucură-te soacră mare.

Că-ți vine peptănătoare

Să te piepte-ne pe cap :

C'o lăhdă de lemn de fag,

Jupai, Jupai

com Doamna (Neamț)

culese de M. H. Dumbravă

Ghici, ghicitoarea . . .

Cine aude fără urechi, răspunde fără gură ?
(Cocu)

*Am o mare cu malurile verzi, cu apă roșie și
peștii negrii ?*

(Barbu)

*Felioară de caș cu sare presărată, Mercuria
mâncată, ?*

(Ridichea)

*Pături peste păhuri, roșie, măr nu e, turtă e,
plăcintă nu e. ?*

(Căpă)

Vin oțete dela munte cu steluțe alb'e'n frunte ?

(Cugi de zăpadă)

de I. Marțolea Inv.

RECENZII

Adevărul literar și artistic Nr. 636 ; seria II Anul XII

Schimbarea la față, cu acest număr, a „Adevărului literar și artistic”, a răscolit în sufletul nostru amintiri și duioșii ; din mintea noastră nu va dispărea niciodată vechiul „Adevăr literar” cu articolele bogate ale sublimilor moldoveni : Sadoveanu, Teodoreanu Otilia Cazimir, Topârceanu și mulți alții.

Ne vom obișnui greu cu această transformare, noi, acei care am crescut în spiritul vechiului și celui mai bun ziar literar din țară . . .

S'a dus cu acesta și adolescența noastră.

Ii închinăm un gând plin de tristețe . . .

Pegas. Anul II. Nr. 4 București. Exponent al unei ideologii sănătoase prin sinceritatea ce exprimă, a trezit în noi gândul frățesc al aceluiaș țeluri. Bogat în principii, marchează apogeul unei experiențe trăite, pe care le simți pulsând viață în paginile clocotinde de vigoare și idealism senin. Nimic din convenționalismul fals al altor foi literare. nu-i umbreș e traseul larg și precis al realizărilor artistice.

Orientări. Anul II. Nr. 1. Moinești.

Una din puținele reviste literare, provinciale, bune. Face cinste conducătorilor. Le transmitem admirația noastră. Reținem înțelegătoarea și tot odată prezentare, de către D-1. Paul Popescu, a romanului „Normaliștii” de B. Jordan.

„Gazeta femeii” An II Nr. 10 București.

Priming regulat la redacție „Gazeta femeii”, solia revendicărilor feminine. Ne impresionează lupta perseverentă pentru cucerirea unui ideal atât de gingaș și frumos, a cărui posibilitate de realizare l-a născut în sufletul femeii române, felul nou și logic al vremurilor moderne de a privi viața.

„Tinerimea română” An. I Nr. 4. București.

Colaborări prețioase; o revistă educativă fără seamăn. Or'ce recomandare este de prisos.

„Calendarul poporului” An. I Nr. 2 Cernăuți

Este o revistă priceput scrisă care se adresează mai mult țărănimii. O recomandăm călduros iubitorilor de adevăr și modestie.

„Sfânta Cruce” An. II Nr. 2. Iași

„Lumina” An. III Nr. 1. Costești-Tutova

„Viața sufletească” An. II Nr. 1-2. Tecuci.

În acele vremuri de cumplită rătăcire sufletească și de negare a adevărului religios, revistele cu caracter religios sunt puncte luminoase care revarsă în suflete balsamul binefăcător al liniștelor sfinte.

Admiram apostolatul Prea sfinției Sale Preot Chirica — Iași care cu o abnegație demnă de toată lauda, își predică cuvântul nu numai din amvon, ci și prin orice mijloc se poate.

Aceeaș admirație strădaniei Prea sfinției sale Preot I. Leon, conducătorul „Luminei”, și Prea sfinției sale Preot Gr. Tudose-Tecuci conducătorul revistei „Viața sufletească” . . .

„Satul” Anul III Nr. 27. Revistă de cultură pentru popor.

Dacă din toate revistele primite, a fost vre-una care să ne mulțumească în modul cel mai înalt și sufletul și ochiul, desigur că aceasta este revista de care vorbim acum. Un cuprins atât de bogat, o atât de mare pricepere în aranjarea materialului nu se întâlnesc prea des; de-aceia atunci când le întâlnim suntem atât de mulțumiți încât s'ar părea că este opera noastră.

„Satul” și-a înțeles menirea și este pe drumul cel bun. Ii urăm viață cât mai lungă.

POȘTA REDACȚIEI

A. Gramadă București. Foarte simplu prin subscripția (200 lei) și abonamentul anual plus trei abonații, devii membru în comitet. Aceasta, o facem fiindcă vrem a garanta apariția revistei pe mai mulți ani. Noi când am început nu am nutrit idei ca cei ce scot câteva luni de zile ca apoi să decedeză, ci alte idei mai cinștite, de a apărea mult timp și din ce în ce mai bine spre bucuria celor ce cu sufletele sincere ne vor înlelege și sprijini.

Sprijinim talente tinere, reale, recenșăm cinștit, avem un program propriu și o conștiință. Idealiști sunt mulți; mulți cu vorba, puțini cu fapta. Cel ce calcă'n oale sparte este oare idealist?

Noi am pus și așteptăm și dela dv, să puneți cătuși de pușin pentru a ne bucura cu toții de roadă.

V. C. și Ștef. Vă miră de ce am apărut așa de târziu și încă dublu. Șă nu vă mirați de asta și de felul cum am putut apărea și așa. Căci drept să vă

spun mi se pare că nici nu ați plătit abonamentul; drept este? Nu ați avut ca înainte de a vă mira să fi gândit și întrebat așa, întâmplător cum și cu ce se scoate o revistă pe care dv. ca și alții ca dv. nu o ajutați? Fapte, nu vorbe.

Sergiu Gheorghiu of. Moinești. Și d-ta ai fost erou, dar dintre acei care s'au arătat după războiu.

Te-ai inflăcărat într'atât la început... și ce contrast cu odioasele d-tale fapte, ce au urmat avântului eroic: Ai întâmpinat cu vorbe goale mersul domol al unui ideal curat. De vrei să rămâi, fii bun de ne trimite atât abonamentul sau numai plata numerelor trimise ca unui prieten cinsfit spre plasare.

Astfel de membrii nu ne trebuie. Achițăți datoria. E frumos și bine așa ca să nu-ți mai alucem cândva reproșuri. Ai priceput?

D. V. Loco. Și d-tale la fel îți adresăm cele spuse mai sus adăugând doar și aceasta: «Inmuguriri» se sprijină pe înțeleapta vorbă a cronicarului: «Mult pot puțin, buni împreună».

Vrei să rămâi bine, de nu. achițăți datoria și drum bun. Cautăți norocul și în alte părți, dar cu o condiție: să nu-i încurci ca pe noi. Ne doare căci le aduci mult rău muncii lor prin felul acesta de a te purta.

D-lul S. Vioreanu—B—. Inspirații prea căutate și apoi și difuze. Contribue la aceasta și versul liber care te stăpânește când nu-l poți stăpâni. Pentru început o bună educație tehnică o dă versul clasic.

D-șorul G. D. Chișinău. Învață întâiu ortografia.

C. Tanase Teiu. Primit; mulțumiri. Se vor recenza lucrările Dvs. și publica din manuscrise pe rând. În numărul de față nu am avut loc.

N. V. Hordilă... Sosit ep. prea târziu. «Peisaj» în No. viitor.

V. Spiridonică. Am primit. Recunoșcători... «Urloaia» splendidă... dar e prea mare pentru spațiile noastre mici. În fragmente... nu face; trimiteți-ne altele.

I. Marțolea Inv.—«Ne pierdem comorile străbune», merge dar în numărul viitor. Mulțumim pentru colaborare.

Filarote Muche, Am primit; «Nesimțire» merge în No. viitor dar să știi că a suferit o operațiune chirurgicală. Trimiteți-ne mai multe ca să avem de unde alege.

V. M. Am citit cu atențiune cele două strofe din «Eminesciană». Nu sunt publicabile. Să nu vă supere această nereușită.. Poate veți avea mai mult noroc și talent la inspirațiile viitoare... În orice caz să nu imitați, pen-trucă aceste împrumuturi sunt dăunătoare și nu se iartă nici unui începător. Noi avem imoressia că această poezie a fost prima, după care ați pus și punct. Cu o singură rânduică nu se face primăvara!

—Mulțumim Domnului Teodor Coban care a binevoit a ne veni în ajutor cu un abonament de sprijin de 200 lei. Un suflet înțelegător și mare, D-sa ne este și un bun colaborator.

S'a primit la redacție și ziarul «America» No. 20, 21, 22, 23. Anul 28 luna Ianuarie. Este un organ Oficial al Uniunii și Ligei Societăților Române din America, scris bine de oameni de talent.

În No. 20, un articol documentat semnează D-l C. R. Pascu: «Pretențiile sovietelor asupra Basarabiei».

În toate numerele semnează «Note fugare: Cărăbuș» iar articole de fond D-nii G. S., Dr. P. Robescu, Nicolae Balindu, Darac, etc.

Vedem aici, scriind și D-na Otilia Cazimir, D-nii Vasile Militaru, Geer, Patrik, etc.

Inimile noastre au simțit o bucurie de nedescris, luând prin scris acest frătesc contact cu frații noștri de departe, ce ne mai iubesc și cărora trebuie să le purtăm aceeași dragoste sinceră și nemicșorată ca și până acum.

Noi cei înmănușiați în jurul «Inmuguririlor», le transmitem de pe plaiurile minse ale Moldovei, calde salutări cât și multe urări de sănătate.

M. H.

Onorate Cetitor,

Cunoscându-vă, ca un bun Român, cu dragoste de țară, popor și luminarea lui, ne-am permis de-a vă trimite revista „Inmuguriri», prin care vom aduce și contribuția noastră alături de cei ce se străduiesc să îndrumeze poporul spre o viață sufletească mai bună, și credem că nu vom fi refuzați.

Facem un apoi călduros la cei ce ne nețeleg, să ne răspândească revista, să fie citită cât mai mult în cercul rudelor, cunoscuților d=voastră cât și sătenilor.

Aduceți-ne noi cititori! căci suntem o revistă românească și o scoatem, noi, feciorii de români cu suflet curat, fără ajutorul nimănu, pe ur. preț desful de ieț. 40 : Abonamentul e numai 60 lei pe un an, 30 lei pe jumătate de an și 20 lei pe 3 luni.

Idealurile noastre sunt curate și nu urmăresc nici un câștig ci doar mulțumirea sufletească, că nu facem degeaba umbră pământului, muncind cinstit. Ne trebuie însă și ajutorul D=vs. pentru a ușura intrucâtva jertfele noastre.

Jertfiți deci puținele clipe necesare pentru citirea și răspândirea revistei, foși cei cu sentimente românești și ne dați sprijinul cel mai bun, pus în slujba cea mare de a ține treaz prin scris, sentimentul național.

Facând acest sacrificiu, suntem încredințați că ne facem cu foși datorii de huni români și creștini.

Noi publicăm cu tot dragul lucrurile adevărate și bune, ce folosesc omului întru a se lumina și prinde multe învățăminte.

Mulțumim călduros tuturor, pentru sprijinul ce ne aduc. prin scris, prin răspândirea revistei și prin plata la timp al abonamentului.

„Inmuguriri“

Redacția și Administrația Revistei „INMUGURIRI“
STRADA ION CREANGĂ No. 38 FĂLTICENI

D

Strada

Comuna

Județul